

РЕШЕНИЕ № 88

гр.Перник, 24.06.2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на двадесет и седми май през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 176/2011г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Красимир Иванов управител на ***ЕООД, със седалище и адрес на управление на дейността гр.***, ул.*** № *** против заповед № РД-14-21-436 от 11.03.2011г. на началник Областен отдел “КД-ДАИ”, гр. Перник. Със заповедта е наложена принудителна административна мярка изразяваща се във временно спиране от движение на автобус марка***, с рег. № *** собственост на *** чрез сваляне на предна табела с регистрационния номер и отнемането и заедно с документа удостоверяващ регистрацията на превозното средство, както и документите свързани с извършвания превоз. Жалбоподателят излага две групи съображения, които водят до отмяна на оспорваната заповед. Иска прогласяване нищожност на заповедта и алтернативно прави искане за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата оспорва основателността на жалбата и моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Претендира присъждане на разноски.

Заинтересованата страна ***ЕООД, чрез процесуалния си представител поддържа становище за основателност на жалбата. В писмени бележки доразвива съображенията си и излага доводи, че заповедта е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Административен съд-Перник, като съобрази събраните по делото доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт по реда на чл.168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 11.03.2011г. служители на областен отдел на КД-ДАИ са извършили проверка на автобус марка ***, с рег. № *** по Закона за автомобилните превози. В момента на проверката превозното средство е управлявано от водача Ж.М.. Проверяващите са констатирали, че водача на автобуса извършва обществен превоз на пътници по автобусна линия София-Перник под формата на случаен превоз, като в автобуса е имало трима пътника. На водача е съставен акт за установяване на административно нарушение № ***. за така описаното нарушение, което е квалифицирано като такова по чл. 96а, ал. 3 от ЗАВП. Въз основа на АУАН е издадена и оспорваната в настоящето производство заповед.

С оспорваната заповед административния орган е приел, че Ж.М. извършва обществен превоз на пътници с автобус, собственост на ***ЕООД по автобусна линия гр. София-с. Люлин под формата на случаен превоз, като превозва три броя пътника.

Приел е, че е налице правно основание за налагане на принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. "б" от ЗАВП, според който състав органите на автомобилната администрация, за преустановяване на административни нарушения могат временно да спират от движение МПС, с което се извършва обществен превоз на пътници под формата на случаен превоз до заплащане на парична гаранция или до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение. С оглед на това е разпоредено временно спиране от движение на МПС, свалянето на преден регистрационен номер, отнемане на документ за регистрация и на документите за извършвания превоз. Определена е парична гаранция в размер на 500лева и е разпоредено автомобила да домува на платен паркинг в гр. Перник. Заповед № РД-14-21-436 от 11.03.2011г. на началник областен отдел КД-ДАИ е връчена на Ж.М., водач на автобуса. Още същия ден-11.03.2011г. гаранцията е внесена от наредител***ЕООД по посочена от административния орган банкова сметка ***.

Така описаната фактическа обстановка се възприема от приетата и приложена административна преписка, както и от събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Съдът приема, че жалбата на ***ЕООД е процесуално допустима. От административната преписка е видно, а и не се оспорва от административния орган обстоятелството, че заповедта не е връчвана нито на настоящия жалбоподател, нито на заинтересованата страна собственик на МПС-то, нито пък тези страни са уведомени по някакъв начин за започналото административно производство по налагане на принудителни административни мерки. Заповед № РД-14-21-436 от 11.03.2011г. на началник областен отдел КД-ДАИ е оспорена в срок по административен ред пред Изпълнителния директор на "Автомобилна администрация" гр. София от ***ЕООД и от Ж.М.. С мотивирано решение № РД-14-21-436 от 05.04.2011г. по-горестоящия административен орган е приел, че е налице основание за налагане на принудителни мерки по ЗАВП, поради което е отхвърлил жалбата като неоснователна. По преписката липсват доказателства, кога, как и по какъв начин са уведомени заинтересованите лица за решението, но с оглед депозирането на жалбата против оспорваната заповед на 14.04.2011г. пред областен отдел КД-ДАИ в срока по чл. 149 от АПК и с оглед претенцията за нищожност на акта, то съдът я приема за процесуално допустима.

След като по административен ред жалбата е отхвърлена, на оспорване пред съда, съгласно чл. 98, ал. 2 и чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК подлежи първоначалният административен акт, а именно заповедта на началник ОО"КД-ДАИ", гр. Перник.

Съдът приема, че жалбоподателят***ЕООД има правен интерес да оспорва заповедта. Той черпи права от договор за финансов лизинг № 01304 от 06.07.2007г., по който е страна и има задължения по съхраняването и стопанисването на спряното от движение моторно превозно средство и е в облигационни отношения със собственика на вещта.

По основателността на жалбата: разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган. Приложена е заповед № РД-01-736 от 19.12.2009г. на изпълнителния директор на "Автомобилна администрация", с която са упълномощени началниците на областни отдели при "КД на ДАИ" да налагат принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а от ЗАВП. Заповедта е издадена в законоустановената писмена форма. Същата съдържа мотиви, както фактически, така и правни основания за постановяването на акта. С оглед на това се налага убеждението, че административният орган е изследвал всички обстоятелства, относими към административното правоотношение, и е приел, че са налице предпоставките визирани в ЗАВП за налагане на принудителна мярка.

По делото жалбоподателят твърди и представя доказателства, че е страна по договор за осъществяване на специализиран превоз. Договора е сключен на 02.06.2010г. между жалбоподателя и кмет на с. Люлин, общ. Перник. Към преписката е приложен и пътен лист на процесното МПС за 11.03.2011г., в който е отразено, че автомобила е осъществявал обществен превоз по предварително обявено маршрутно разписание. Видно от пътния лист е, че водача е изпълнявал транспортни курсове по маршрут с. Дивотино до гр. София. Не са ангажирани доказателства, че е осъществяван превоз по маршрут с. Люлин до гр. София, какъвто е предмета на договора за специализиран превоз. С оглед на това оплакванията развити в жалбата касателно извършването на специализиран превоз се явяват неоснователни. Не са ангажирани други доказателства посочени в наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България описани в чл. 61 и следващите от наредбата, необходими за извършването на специализирания превоз както пред административния орган, така и пред настоящия състав.

Съдът приема за безспорно, че страните не оспорват издадения акт за установяване на административно нарушение послужил за издаване и на оспорваната заповед. С оглед на това се налага убеждението, че на 11.03.2011г. действително е извършван обществен превоз на пътници под формата на случаен по автобусна линия. Случайни автобусни превози по смисъла на пар. 1, т. 24 от ДР на ЗАвП са превозите на предварително определена група пътници без промяна в състава на групата от началния до крайния пункт по предварително заявени условия. От констатациите отразени в АУАН и от пътния лист безспорно се установява, че е извършван обществен превоз на пътници по автобусна линия София-с. Люлин под формата на случаен превоз. Не се представят доказателства и няма твърдения, че е извършван друг вид превоз, поради което изводите направени от административния орган се възприемат от настоящия състав. ЗАвП дава възможност на административния орган да наложи ПАМ “временно спиране от движение” на МПС, което извършва обществен превоз на пътници по автобусни линии под формата на случаен превоз, съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. “б” от ЗАвП. Акта за установяване на административно нарушение и оспорваната заповед са издадени на 11.03.2011г.. На същата дата е внесена и определената от административния орган гаранция. Реално автобуса не е бил спиран от движение, с оглед на което не са били и причинени реални вреди. Съгласно чл. 106а, ал. 5, т. 3 от ЗАвП платената гаранция може да се възстанови едва след отмяна на наказателното постановление, като изрично е предвиден редът. При този изход на спора и при липса на доказателства за издаване, респективно отмяна на наказателното постановление, искането за възстановяване на определената и внесена гаранция се явява процесуално недопустимо.

Предвид изложените съображения, обжалваната заповед е валиден административен акт, постановен от компетентен орган, при спазване на материалния закон и в съответствие с целта му, с оглед на което подадената жалба се явява неоснователна и като такава да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на ***ЕООД, със седалище и адрес на управление на дейността гр.***, ул.*** № ***, представлявано от К. И. против заповед № РД-14-21-436 от 11.03.2011г. на началник Областен отдел “КД-ДАИ”, гр. Перник.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия: /п/